

τάστειλ' αν με μιὰ διούλα νὰ τὰ ρίξουν στὸ ποτάμι κι' ἔβαλ' αν στὴ θέση τους ἕνα γατίπουλο κι' ἕνα ποντικίπουλο. Ὅταν ἤρθε ὁ Βασιλιάς ρώτησε τί γέννησε ἡ γυναῖκά του, κι' οἱ ὀδ' οἰκές της τοῦ εἶπαν ὅτι γέννησε ἕνα γατίπουλο κι' ἕνα ποντικίπουλο.

Ἀκούοντας αὐτὸ ὁ Βασιλιάς τόσο θυμώσε, ποῦ διατάξε ἀμέσως κι' ἔβγαλ' αν τὴ λεγώνη μετὰ τὸ γατίπουλο καὶ ποντικίπουλο στὴ σκάλα τοῦ παλατιοῦ, κι' ἔποιος ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε νὰ τὴ φέρῃ, κι' αὐτὴ κι' αὐτά.

Τ' ἀληθινὰ της ἔμωε τὰ παιδιὰ ὁ ποταμὺς τὰ βγάλε σ' αὐλάκι, ποῦ πῆγαινε στὸ μύλο, ποῦ τὸν εἶχαν ἕνας γέρος καὶ μιὰ γριά. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα οἱ γερομυλωνάδες βρίσκονταν ψηλὰ στὴν ἀνάκλη, ὅταν βλέπουν τὰ δυὸ τὰ παιδιὰ νὰ τὰ φέρη, τὸ ρέμα. Τὰρπαξαν ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά τους, ὅπως εἶταν λιγοθυμμένα. τὰ σφούγγισαν, τὰ πύρωσαν, τὰ ζέσταν' αν καὶ τὰ ζωντάνεψαν, κι' ὅταν ἀνοιξαν τὰ μάτια τοὺς φάνηκε ὁ αὐγερινὸς στὸ μέτωπό τους καὶ τὸ φεγγάρι στὲς πλάτες τους. Θύμωσαν οἱ γέροντες ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῶν παιδιῶν, καὶ τὰ κράτησαν γιὰ ψυχοπαῖδια τους.

Ὑστερα ἀπὸ κόμπουσα χρόνια πέθανε ἡ γριά, πέθανε κι' ὁ γέρος, ἀλλ' ὁ γέρος πρὶν πεθάνῃ κράζει τὸ παιδί κοντὰ του καὶ τοῦ λέγει :

— Γνώρισε, παιδί μου, ὅτι στὸ τάδε μέρος εἶναι μιὰ σπηλιά, καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν σπηλιά εἶναι ἕνα χαλινάρι δικό μου. Αὐτὸ τὸ χαλινάρι σοῦ τ' ἀφίνω κληρονομιά. Μπορεῖ νὰ κάνης ὅ,τι θελήσῃς μ' αὐτό, ἀλλὰ χρειάζεται ν' ἀνοίξης τὴν σπηλιά σαράντα μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατόν μου. ἂν θελήσῃς νὰ κάνῃς ὅ,τι τὸ διατάξῃς.

Ὑστερα ἀπὸ σαράντα μέρες τὸ παληκάρι παίρει τὴν ἀδερφή του καὶ πηγαίνει, ἐκεῖ ἀνοίγει τὴ σπηλιά καὶ βρίσκει τὸ χαλινάρι. Τὸ παίρει στὰ χέρια του καὶ τὸ διατάζει, λέγοντάς του:

— Θέλω δύο ἄλογα!

Στὴ στιγμὴ παρουσιάζονται μπροστὰ του τὰ δύο τ' ἄλογα.

Τὸ ἕνα καθαλίκεψε ὁ ἀδερφός καὶ τ' ἄλλο ἡ ἀδερφή, καὶ σ' ἕνα νύκτα ἔφτασαν στὴν πολιτεία ποῦ ἦταν βασιλείο τοῦ πατρὸς τους. Ἐκεῖ τὸ παιδί ἀνοίξε ἕνα κρασσοπουλεῖο, κι' ἔκλεισε τὴν τσιούπρα σ' ἕνα σπῆτι, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἰδῇ κανένας.

Μιὰ μέρα περνώντας ὁ Βασιλιάς ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ κρασσοπουλεῖο ἔρριξε τὸ μάτι του μέσα νὰ ἰδῇ, καὶ τί βλέπει; Τὸν κρασσοπούλο μετὰ τὸν αὐγερινὸ στὸ μέτωπο. Πηγαίνει ἀμέσως στὸ παλάτι, ἀλλάζει τὰ βασιλικά του τὰ φορέματα, φορεῖ παλισφορέματα φτωχικὰ καὶ γυρίζει καὶ μπαίνει στὸ κρασσοπουλεῖο καὶ διατάζει ἕνα κρασί.

Κάθησε ὅλη τὴν ἡμέρα, κι' ὡς τὰ μεσάνυχτα διαμαίνοντας τὸν ὀμορφο κρασσοπούλο μετὰ τὸν αὐγερινὸ στὸ μέτωπο καὶ τὸ φεγγάρι στὲς πλάτες. Γυρίζοντας στὸ παλάτι τοῦ ρωτήθηκε ἀπὸ ὅλους ἐκεῖ μέσα γιατί ἄργησε τόσο πολὺ, καὶ τοὺς ἔβαλε σ' ὑποψία, καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ἡ ὀμορφιὰ ἐνὸς κρασσοπούλου, ποῦ ἔχει τὸν αὐγερινὸ στὸ μέτωπο καὶ τὸ φεγγάρι στὲς πλάτες, τὸν ἔκανε νὰ παραλογίσῃ καὶ νὰ ξεχάσῃ νὰρθῇ μετὰ τὴν ὥρα του στὸ παλάτι.

Ἀμ' ἀκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια οἱ δυὸ ἀδερφές, οἱ γυναῖκες τοῦ Βασιλιά, ἡ μεγαλύτερη μετὰ τὴν μισια-

ΗΘΟΠΟΙΟΙ